

ГОДИНА 1999.

Двије жене, са шестогодишњим дјечаком, стигоше на аутобуску станицу. Јулско јутро. Часовник на улазу показивао је десет сати и петнаест минута.

По пртљагу које носе, једном коферу и путничкој торби, може се претпоставити да одлазе на дуже путовање. Старија жена са дјечаком остаје у чекаоници, а млађа стаје у ред да купи карте. Узима двије карте, а док службеник за шалтером враћа кусур један метални новчић се откотрља и загуби негдје на поду.

– Купила си карте, Дуња?

– Јесам, мама, и за себе и за Сашу – рече Дуња и сједе поред мајке и дјечака.

Дуњина мајка руком помилова дјечака по кратко ошишаној коси. Њено ситно и мршава тијело задрхта. Жељела би да се не растаје од ћерке и унука. Жеље су једно а стварност друго, увијек се мимоилазе. Али она вјерује да ће се жеље једнога дана остварити. Дани који долазе донијеће срећу. У трену, несвјесно се осмјехну и лице јој се озари.

– Кад стигнете код баке Кате, јавите се.

– Је ли она моја права бака? – пита Саша.

– Пазиће те исто као и ја.

Унук погледа у баку, а она га загрли и пољуби у косу. Тужна је због растанка. Прије неколико мјесеци страхова-ла је над њим. Љубила га и молила да само једну ријеч изговори.

Када се све оно десило, о чему Дуња и њена мајка не причају, Саша је ућутао. Данима се није осмјехнуо, а ни плакао. Дуња би дуго сједила поред сина држећи га за руке. Трајало је мјесец, а можда и два, док није опет проговорио. Њима се чинило да је трајало вјечност.

– Спаковала си воду за Сашу, припреми мајицу ако се озноји, биће топло, дјеца се најлакше прехладе лети – затим се обраћа дјечаку: – Слушај маму и буди добар код баке Кате.

– Идемо на перон, стигао је аутобус – рече Дуња и узима пртљаг. Мајка јој помаже док уза се снажно привија дјечака.

– Припреми карте, који су бројеви сједишта, погледај да не погријешите.

Стоје једна поред друге. Неспретно обарају очи, као да избјегавају да се поздраве. Прва се окреће Дуња и улази у аутобус. Мајка сузних очију гледа за њима.

Врата се затварају, затим се чује рад мотора и аутобус полази. Саша прислонио лице уз прозор и гледа према баки. Једно другом машу и осмјехују се. Дуња и Саша одлазе у други град, код Кате и Марка. Не знају колико ће остати код њих. Мјесец или два, док се онај нежељени догађај не заборави.

Послије пола сата вожње дјечак поче да се врти на сједишту, говори да му је вруће и пита колико треба још путовати. Дуња покушава да га заинтересује, узима из торбе сликовницу и почиње да му чита. Он се накратко примири и убрзо заспа са главом у њеном крилу.

Дуња наслони главу на сједиште. Узнемирише је мисли о мајци. Жали што при поздрављању нису једна другу јако загрлиле. Идући пут ће загрлити мајку овако као што њу грли Саша.

Папирном марамицом брише Сашино чело. Ознојио се, велика је врућина. Мешкољи се у њеном крилу и по-

мјера главу. Образи су му благо румени, додирује их руком. Топли су. Сунце грије кроз велико прозорско стакло. Она навлачи изанђалу завјесу. Од ње има врло мало користи.

Да ли ће она као мајка испунити очекивања свога сина. Хоће ли Саша испунити њена очекивања. Размишља.

Шта ако једно друго изневјере. Онда је њен син неће јако загрлити, а неће ни она њега. Међу њима ће искрснути невидљива препрека. Препрека неиспуњених очекивања. Дуња врховима прстију њежно дотиче Сашино лице.

Нека сјећања временом постају лагана, немају тежину ни перушке. Ова њена су била другачија. Пријетила су да се претворе у планински масив преко кога се не може.

Оно вече остало је окамењена у њеном сјећању. Она и мајка су радиле домаћу задаћу. Наднесена над чистом страницом бијелог листа исписивала је слова. Вољела је да пише. Танки прсти су са лакоћом повлачили линије и страница се испуњавала.

– Лијепо пишеш – казала је мајка са поносом. Препознала је мајчино задовољство и била срећна. Подигла је главу и захвално се осмјехнула. Мајка је била сигурност, љубав у коју је дјечије срце несебично зарањало.

Онда је стигао отац. Несигурним кораком ушао је у стан и стао наред себе. Мајчине руке су задрхтале, док је Дуња исписивала слова.

– Шта радите вас двије – питао је, а ријечи су му запињале. Дуњина мајка је ћутала и главу обарала све ниже.

– Мама каже да лијепо пишем – похвалила се Дуња и својим лијепим кестењастим очима погледала према оцу.

– Шта мама зна – опет су ријечи гргољиле преко усана тешко разумљиве – да погледам – казао је и наднио се над свеску. Непријатан задах се осјећао. Ружан и опор. Дуња је очекивала похвалу и од усхићења треперила. Крупне мушке шаке зграбиле су свеску танких корица и згужвале је. Лијепо исписана слова су нестала.

– Вас двије имате нешто противе мене – допирао је глас, али оне га можда и нису чуле. Стиснутом песницом ударио је по средини дрвеног расклиманог стола. Мала стаклена ваза са сувим цвијећем одскочила је и уз тресак се разбила у ситне комаде. Тијело му се зањихало, чинило се да ће пасти. Успио је да начини један корак и легне на кауч. Чуо се тупи звук.

– Вас двије имате нешто против мене – чуло се.

Уплашила се, прсти су треперили као танки листови на великом дрвету. Крупним невиним очима тражила је утјеху и сигурност на мајчину лицу. Отац је убрзо заспао, а она је тада безгласно зајецала. Мајка је сједила поред ње и дрхтавим прстима миловала је по свиленастој коси.

– Бојим се – понављала је између јецаја. Лијепо дјечије лице обилно су квасиле сузе. Мајка је загрлила Дуњу која се главом немоћно наслонила на њене груди.

– Ја те чувам, душо – казала је мајка.

– Нећу да живимо са њим, нећу, јер се бојим.

– Добро, душо!

– Отићи ћемо негдје гдје нас никада неће наћи.

– Добро, душо – безбојан мајчин глас испуњавао је собу. Глас издаје које дијете није препознало.

Сутра је све било другачије. Мајка је уморног лица, тужног погледа, са прстима који су подрхтавали приносила оцу кафу и питала га је ли добро. Као да је стрепила за њега.

Дуњина очекивања су изневјерена. Мајчино обећање да ће отићи негдје далеко, није испуњено. Вријеме је постепено зидало невидљиву препреку кроз коју руке нису могле да прођу и јако загрле мајку.

* * *

Посљедњи зраци сунца нестају са неба. Први сумрак ће неосјетно да овије зграде и куће, а мали град прекриће ноћ. На тераси сједе учитељица Ката и њен муж Марко.